

Víctima de l'absurd

David Sifrés, vint-i-un anys, cambrer i poeta, no serà, per sort, un dels cent cinquanta morts que produirà enguany el servei militar. Un tret al cap, rebut en circumstàncies encara no aclarides, l'ha portat, però, ben prop del límit. Mentre ell comença a recuperar-se, la família exigeix explicacions.

Fúlvia Nicolàs

«Cada dia que passa reconec més com és d'absurda la mili, plagada de situacions i casos, converses i històries il·lògiques, en les quals esta gent sol ser protagonista i nosaltres víctima». Pocs dies després d'escriure aquestes ratlles a un amic, David Sifrés, infant de Marina, era ingressat en un hospital de La Corunya amb el cap destrossat per un tret de pistola.

«No volia anar a la mili, i l'enviaren al Ferrol... no volia anar a la mili, i l'envien a la Marina, quinze mesos. No volia anar a la mili», es plany el seu germà Sants, «i ara, si continua vivint, mai mes no podrà tornar a ser el mateix». Un accident, segons els seus superiors, n'ha estat

la causa. Un accident sobre el qual s'està fent una investigació —diuen—, els resultats de la qual encara no coneix ningú. Una dada més a afegir al percentatge anual de morts, ferits i incapacitats totals que produeix obstinadament el servei militar.

David, al qual restaven cinc mesos per poder tornar a Corbera, el seu poble de la Ribera Baixa, havia aconseguit, «per tal de no haver de tocar les armes», fer el servei com a cambrer i rebooster en la cantina de suboficials, allà al Tercio Norte de Infanteria de Marina del Ferrol. I allí mateix, cap a les deu de la nit del dia de la Mare de Déu d'Agost, rebé el tret que li havia de destrossar el cap. L'autor accidental en fou, pel que sembla, un dels seus companys, amic seu, al qual se li disparà la pistola.

«Un sergent de milícies que no feia ni un mes que estava servint, un pobre xic, mestre d'escola, al qual obligaven a portar una arma que no havia vist

mai...», diu el germà de la víctima, que assegura que la família no vol, en absolut, que siga aquest sergent, José Luis Vera, el qui pague la destrossa. «Ha de ser l'exèrcit, pensem nosaltres, qui es faça responsable del que ha passat al meu germà, per això exigim que s'aclareixa al màxim tot el que ha succeït, que no pugui repetir-se mai més».

Un equip d'advocats civils contractats per la família Sifrés, allà a Galícia, tracta d'obrir-se camí, en aquest moment, en el difícil laberint de la justícia militar, a la qual pertoca esbrinar les circumstàncies d'aquest cas. Un jutge militar togat instrueix el sumari, malgrat que tant la família com els amics de David desitjarien que fos l'administració civil de justícia qui es fes càrrec de la investigació.

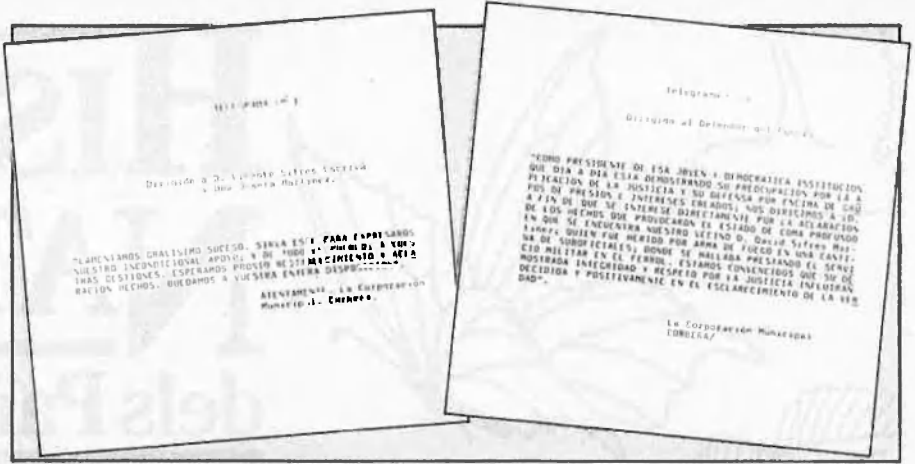
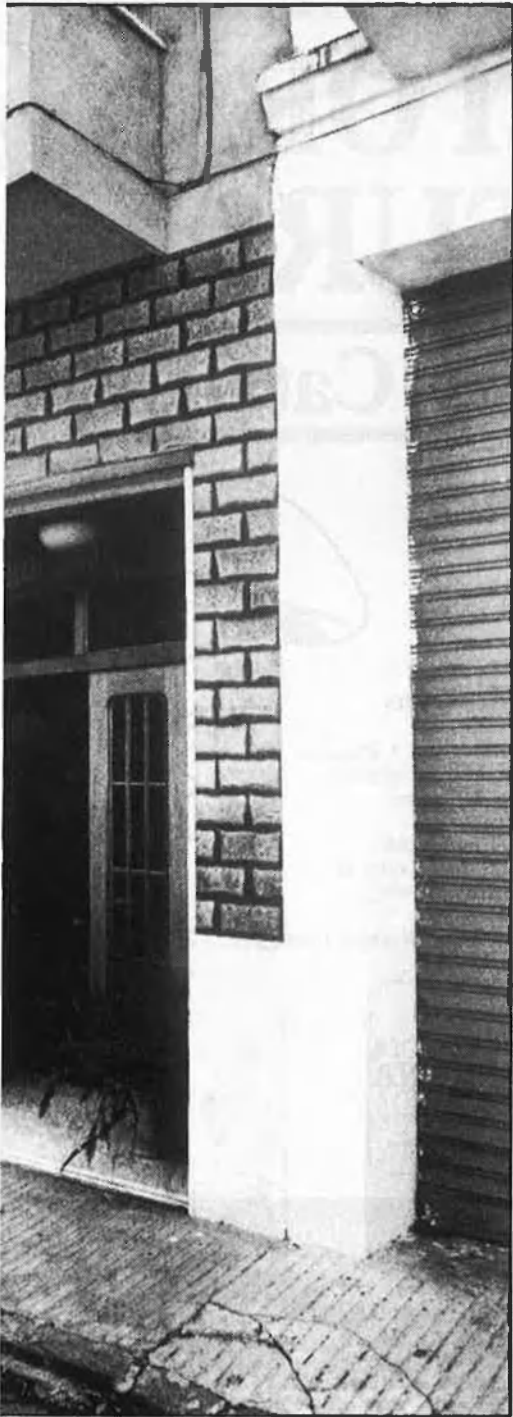
En sentir el tret, acudiren a la cantina dels companys de David, que el trobaren, com dirien després els metges, «pràcticament mort». Amb el seu cos depositat sobre una llitera, en estat crític, començaren un llarg itinerari pels hospitals de la zona. A l'Hospital Militar no disposaven de prou mitjans per a atendre'l, i hagué de ser ingressat, bastants quilòmetres i minuts després, a la Residència Sanitària Juan Canalejo, de la Seguretat Social. Una intervenció quirúrgica de quatre hores, practicada sobre el que els metges consideraven ja un cadàver, aconseguí salvar en primera instància la vida de Sifrés, que havia de continuar, durant molts dies, patint un pronòstic de «gravíssim», amb fractures múltiples i lesions en el teixit cerebral les conseqüències de les quals encara ningú no coneix. Després de passar uns dies en coma profund, assistit per respirador artificial, la lenta recuperació de David, ja conscient, ha anat avançant.

JORDI VICENT

L'endemà dels fets, Sants Sifrés arribava a La Corunya a veure el seu germà. Els pares, que en aquells moments eren a França, per assistir a unes noces, no pogueren arribar-hi fins a la matinada del dia següent. El tracte amb els militars fou, de bon principi, tens.

«Ni un merdós llit perquè pogueren dormir els meus pares, que estaven destrossats... hageren de reposar a la sala d'espera i buscar-se ells mateixos, l'endemà, un lloc on residir», diu Sants. On residir, fins no se sap quan, des d'aquell 17 d'agost, perquè la recuperació pot ser llarga, i la família

A l'esquerra, restaurant de la família Sifrés a Corbera. Dalt, telegrames del consistori municipal.

assegurava que li agradaria estudiar periodisme, i temia anar a la mili per damunt de qualsevol altra cosa. Amb una lesió espinal que el feia, segons l'examen que li feren a la Creu Roja, incapaç per al servei militar, fou tanmateix considerat *apte* a l'Hospital Militar de València, i enviat a mil quilòmetres de casa, cosa que el submergí, segons el seu germà, en una forta angoixa. «En arribar allí, però, tampoc no es trobà tan malament. Tot i mantenir les seues idees sobre l'absurditat de la mili, féu tot seguit un bon grup d'amics entre els companys, i treballava com a reboster en la cantina, cosa que li permetia de mantenir-se allunyat de les armes... Qui li ho havia de dir. Ara, precisament, hauria d'estar ací, a Corbera, amb un permís, com ens havia dit».

Enguany, la seua colla d'amics ha renunciat a eixir en les festes, entristits per la situació de David. I és que la notícia ha indignat i preocupat el poble sencer. La Corporació Municipal, per exemple, envià immediatament telegrames al ministre de Defensa, al rei d'Espanya i al defensor del poble, exigint una ràpida investigació dels fets. «Tan sols la veritat i l'aplicació de la justícia seran capaces de fer resignar, encara que no de complaure, tant els pares i familiars com tot un poble que ha viscut per aquesta causa dies d'un dolor immerescut», diu el text de la comunicació enviada al rei per aquest ajuntament de la Ribera.

Al Ministeri de Defensa, mentrestant, asseguren que no hi ha comunicació oficial sobre les circumstàncies del tràgic accident. Ni la Direcció General de Relacions Informatives ni el gabinet de premsa de l'Armada no han proporcionat altra cosa que una nota oficial en la qual s'anuncia el nomenament d'un jutge togat per investigar el cas.

L'Oficina del defensor del poble, que s'interessà immediatament pel cas de David a instàncies dels seus familiars, indica mentrestant que no pot fer altra cosa que informar sobre les gestions necessàries, més endavant, per a reclamar indemnitzacions o ajudes, «una cosa en la qual no se sol pensar en un principi, perquè aleshores és primordial la salut del ferit, però que més endavant cal tenir en compte».

«En cas d'un fort retard en la presentació dels resultats de la investigació, per exemple, el defensor del poble podria intervenir per tal d'accelerar el procés, mitjançant cartes i escrits a les altes jerarquies militars», ens explicava Joaquín Madrono, l'assessor en afers de Defensa de Ruiz Giménez, però encara no sembla el moment per a iniciar gestions d'aquest tipus. La rapidesa amb què contestaren la sol·licitud de l'ajuntament de Corbera, ha estat, tanmateix, tranquil·litzadora per a la família de Sifrés. I és, també, que el de David no és un cas aïllat entre els que arriben al defensor del poble. «De soldats morts o ferits, n'hem vist casos, ací, a cabassos, i hem aconseguit, sovint, més informació sobre les causes dels accidents que no les seues famílies... tenim bona relació, nosaltres, amb l'exèrcit», diu Madrono, i assegura que procuraran estar al dia sobre els resultats de la investigació anunciada. Fins ara, el defensor ha aconseguit, per exemple, que s'admeta en els processos d'aquesta mena, seguits per la justícia militar, la presència d'advocats acusadors privats civils, i aquesta ha estat una de les decisions preses per Vicent Sifrés, el pare de David. «Perquè s'aclareasca a fons, i ràpid», diuen, «sempre que la justícia siga justa». I si ho és, com diu l'Ajuntament, potser podran «resignar-se, però no complaure's».

Sifrés tractarà d'evitar, tant per voluntat de David com per la pròpia, que el xicon siga traslladat a l'Hospital Militar. Sobretot, perquè no volen separar-se'n ni de nit ni de dia.

«Ara, ja conscient, ha demostrat que coneix els familiars, i fins i tot diu alguna cosa, fa alguna broma... però, si li pregunten pel que succeí aquella nit, calla. Crec que no vol recordar-se'n.»

Ocupat en la Sala de Banquets que els seus pares tenen a Corbera, David havia deixat els estudis de COU a mitges poc abans de partir a la mili. Lector entusiasta i escriptor afeccionat,